

רשב"י וחבריו דמורחם אומנחם: אינטריך קרא להיכא שהשנייה עוברת, זמנה שהקשה דבאי אפשר לקיים אחאי ומלוא הראשונה אינה עוברת, ואם יתעסק אינטריך קרא למפטריה, דילמא במלוא שנייה יוכל לחזור ולעסוק במלוא ראשונה

ז"ל דבין כך ה' לומר לעלמו, והלא אז לא ה' מיפטר, וכמ"ס הוא ז"ל בעלמו דלא מיפטרו מחפילה רק רשב"י וחבריו, ודוקא מחפילה וכהג"ל. — ויעי' מגילה (ג'). מכאן שמכו של בית רבי שמבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה, משמע דלא"ה היו פטורין ממ"מ משום עוסב"מ, אם כי מקרא מגילה דברי קבלה וכדל' דמיה, אבל י"ל דהתם גמי תרוייהו שינון כינהו, ויש לדון לענין זכירת שבת וזכירת יל"מ מהו:

[וראה] זה חדש הוא בשו"ת תשב"ץ ח"א (סי' ס"ד) שז' וז"ל ח"ת של תינוקות הואיל והוא הכל פה שאין בו חטא, מעלתו כמעלת ח"ת דרבים ועדיף מעבודה עכ"ל ולכאורה לפי"ז אין מבטלין אותם למקרא מגילה, וכמו שאין מבטלין אותם ג"כ לבנין ביהמ"ק ואכ"מ — ויעי' בת' הרא"ש כ"ז דמשנין מת"ת להלל נפשות, והרש"ל תמה מפ"ק דמגילה גדולה ח"ת יותר מהלל נפשות, ותי' הדרישה (סי' רנ"א) דזה באללקיי"ש, ופלא דנהפוך הוא, ויעי' בט"ז. ויעי' ירושלמי פסחים (פ"ג ה"ז) לשבות שבתת הרשות יחזור מיד, מהו שבתת הרשות ההולך אלל רבו או אלל מי שגדול ממנו בחכמה, מכאן שנה רבי המעשה גדול מן התלמוד ע"כ ויעי' הרא"ש (סימן ח'), הנה דקרי לה מחני' רשות, וא"כ העיסוק בהם אינו פטור מן המלוא יעי' סוטה (מ"ד:) כי פליגי במלחמות למעוטי נכרים דלא ליתי עלייהו מר קרי לה מלוא ומר קרי לה רשות נפ"מ לעוסב"מ שפטור מה"מ, ואפשר דלאו כללל הוא אלא התם דוקא — ויעי' להרמז"ל בטה"מ מטה ו' הוא שגונו להתחבר עם החכמים ולהתיחד עמהם ולהתמיד בשיבתם בכל אופן מאופני העבודה והחברה במאכל ובמשתה והעסק, כדי שיגיע לו להדמות במעשיהם ולהאמין האמתיות מדבריהם, והוא אמרו יתעלה ובו תדבק עכ"ל, — וראה זה דבר חדש ונפלא בחידושי הריטב"א ר"ה (ט"ז:) אהא דחייב אדם להקביל פני רבו ברגל, שכתב דבעירו חייב לקבל בכל יום, וחזן לעיר הכל לפי ריחוק המקום אם אפשר לו בכל שבוע או בכל חודש או בכל רגל עכ"פ יעי' ש, ויעי' במ"א (סימן תקנ"ד ס"ק י"ב) שז' דבחול אין חיוב, ובפנים יפות פ' ראה [ט"ז — ט"ז] כי דמשמע דדוקא ביוה"כ מלוא להקביל פני רבו, ולא ראו ד' הריטב"א הנדפס מחדש, ופלא ראיתי בס' פענח רזא סר"פ ראה שז' ו' פעמים לריך להקביל פני רב, בג' רגלים ובר"ה ויוכ"פ ושמיני מלאת עכ"ל, ויעי' בת' לובית חא"מ (סי' ל"ד), ויע"ע חגיגה (ה' :) דר' יעקב ובעירובין (י"ג:) דחזיתא איש כפר חיטייא הוה מקביל אפיה דרביה כל יומא, ושבת (קנב.) א"ל רבי לרשב"ת מפני מה לא הקבלנו פניך ברגל לר"מ כו', וז"ל הרדב"ז בת' ח"ג (סי' תע"ב) אמרו בספרי החכמה כי להיות האדם מתכוין אל רבו ונותן אליו לבו תתקשר נפשו בנפשו, ויחול עליו מהשפעת אשר עליו ויהי לו נפש יתירה, וזה נקרא סוד הציבור בחיי שניהם, וזה שנא' [ישע"י למ"ד] והיו עיניך רואות את מוריד, וזה והתילבו שם עמך ואללתי מן הרוח כו' וכ"ס אם הרב מתכוין גם הוא כו' עכ"ל ויע"ע לקמן (סימן רס"ז):

ויע"ע בס' חסד לאברהם מטין שני נהר ל"ג שז' וכאשר ילייר האדם בדעתו לורס הקדושה ההיא ישלים שכלו וז"ש רבי אבא בפרשת משפטים שהיתה לורס רבי שמעון מלויירת לפניו והי' משיג עי"ז האגס גדולה וז"ס והי' עיניך רואות את מוריד כו'